

Het tij keren,
kan dat?

Het tij keren, kan dat?

Als je je paard niet begrijpt

Monique1963

Het tij keren, kan dat? Als je je paard niet begrijpt

Eerste druk: april 2019

Tweede druk: zomer 2023

Auteur: Monique1963

Foto cover: Jolanda Verboog FotoVanJo www.facebook.com/fotovanjo

Model cover: Els van der Plas met haar schitterende tinker Duuk

Coverontwerp: © Monique1963

Alle foto's in het boek: © Monique1963

Alle teksten in het boek: © Monique1963

ISBN: 9789464923803

Zij die opgeven, weten nooit hoe dicht ze bij hun doel waren

The biggest communication problem is
we do not listen to understand.

We listen to reply.

Stephen R. Covey

Voorwoord

Waarom trouw je met die toffe vent en blijf je na zeven jaar gescheiden achter met twee kleine kids? Waarom is je kind zo'n ettertje geworden, wat deed je fout? Hoe kan het dat als je je hele leven lang paarden hebt gehad, het paardrijden ineens zo'n drama wordt? Hoe kan het dat je achteraf continu verkeerde beslissingen genomen hebt? Is onwetendheid een excuus? Nee. Maar hoe weet je nu, dat je iets **niet** weet? Men vraagt me, waarom heb je het zo gedaan? Tja, de dingen lopen in het leven nu eenmaal zo. Je kunt niet alles van te voren weten. Je laat je meevoeren door het tij en je roeit met de riemen die je hebt.

Op dierendag 2015 gaf ik het jawoord aan een Irish Cob-merrie, 'Callas des Chenus'. Deze tinkermerrie van drieënhalf jaar oud kwam, zag en overwon. Mijn hele leven kwam volledig op zijn kop te staan en dreigde een nachtmerrie te worden. Voor mij is de tijd die achter mij ligt erg heftig geweest. Ik heb spiegels voorgehouden gekregen, veel geleerd en nog veel meer fouten gemaakt. Anderhalf jaar na de aanschaf van Callas vroeg ik me echt af of ik de enige op de wereld was met zo'n paard. Ik ging door een diep dal en zocht naar beschrijvingen van soortgelijke ervaringen, maar kon die niet vinden. Ik las alleen euforische verhalen van mensen met hun nieuwe paard. Ik begon aan alles wat ik van paarden wist te twijfelen en vooral aan mezelf. De rampen die me overkwamen, heb ik van me afgeschreven in een dagboek.

Omdat met een paard falen nog wat in de taboesfeer ligt in de paardenwereld, men gaat zelden met de billen bloot, wil ik dit taboe doorbreken. Ik heb daarom in augustus 2017 op het paardenforum Bokt.nl als Monique1963 een topic gestart, 'Het tij keren, dan dat?'. In dit topic plaatste ik gedeelten van mijn dagboek om anderen ermee te helpen of herkenning te bieden. Om meer mensen te bereiken en te waarschuwen over hoe het niet moet, heb ik dit topic, plús nog niet gepubliceerde stukken en emoties, gegoten in de autobiografie die voor je ligt. Het is een boek geworden met een lach en een traan.

Ik wens je een interessante leesreis met het waargebeurde relaas over miscommunicatie met mijn paard Callas.

Monique1963, Frankrijk, 20 maart 2019

Dankwoord

Allereerst wil ik Erwin bedanken, die mij iedere keer weer heeft opgeraapt en mijn dieren heeft verzorgd als ik dat niet kon. Dikke hug.

Daarnaast wil ik mijn lieve vriendin Eefje bedanken waarmee ik dagelijks e-mailde over Callas en die me emotioneel steunde.

Voor het geven van een gezicht aan het boek bedank ik hartelijk fotografe Jolanda Verboog van FotoVanJo (www.facebook.com/fotovanjo) die zich belangeloos heeft ingezet. Evenals het model op de cover: Els van der Plas met haar schitterende tinker Duuk. Els is superstoer bij slechts vier graden, voor mij de zee in gegaan met haar Duuk. Echt ontzettend bedankt dat j(ulli)e dit voor mij wilde(n) doen, aangezien ik per se een foto in de branding wilde en ik daar met Callas geen gelegenheid voor had.

Voor het in goede banen leiden van mijn topic op Bukt.nl bedank ik Bukt zelf en alle moderators RianneH, Neonlight, Nadia, Lous, LindyH en Balance.

Ondanks dat mijn topic op Bukt.nl zich in het verleden afspeelde, volgden al snel honderden mensen mijn verhaal en gaven raad. Misschien zat jij ook onder al die volgers? Toen mijn dagboek parallel ging lopen met het heden, kon ik met jullie sparren over mijn belevenissen met Callas. Jullie dachten altijd met me mee en jullie wijze raad en bemoedigende woorden hebben me goed gedaan. Iedereen die ooit een reactie heeft gegeven: hartelijk dank!

Over mij

Geboren in 1963 werd ik, Monique, toen ik zeven was besmet met het chronische paardenvirus. Alle pony's in de buurt hebben mij wel op hun rug gehad of mij er vanaf gegoooid.

Op maneges 'verfijnde' ik mijn valtechnieken en op mijn elfde kreeg ik mijn eerste eigen pony. Crosscountry was mijn favoriete onderdeel, springen kwam op de tweede plaats en met heel veel afstand kwam dressuur. Mijn pony en ik waren een team en we deden het goed op springwedstrijden, kwamen tot de M en werden meermalen clubkampioen in de samengestelde wedstrijden.

Op het Nederlands Hippisch Centrum in Deurne heb ik geprobeerd de opleiding instructrice te volgen. Voor iemand die niet van dressuur houdt niet zo'n heel erg slimme stap. Zeven jaar later ontdekte ik de westernsport en hoorde in 1988 bij de eerste lading westernruiters van Nederland. Een paar jaar later was ik een van de eersten die een certificaat westerntrainer haalde in, jawel, Deurne.

In 2000 emigreerde ik met mijn vriend Erwin en onze paardebeesten naar Frankrijk om back to basic te gaan. Daar gingen alle vooruitgang en nieuwe methodes in de paardensport volkomen langs mij heen. Ik had mijn doelen ook sterk bijgesteld en wilde alleen nog maar fijne buitenritten maken. Ik dacht dat dit het minst gevraagd was van een paard.

Hoe sterk kun je je vergissen.

Handleiding

Ik ben er in dit boek vanuit gegaan dat de lezer een basislevel heeft inzake kennis over paarden en paardrijden. Ik heb daarom termen over paarden en paardrijden niet uitgelegd. Dat wil niet zeggen dat het boek alleen toegankelijk is voor paardenliefhebbers. Het boek biedt zoveel meer dan alleen techniek. En uiteraard zijn alle termen op te zoeken op internet.

Kom je een cursief gedrukt stuk tegen, dan is dat mijn verwoording van de gedachten van een paard, meestentijds Callas.

Mocht je mij persoonlijk wat willen vragen, dan kan dat via mijn inbox op Bokt.nl. Mijn Bokt-naam is Monique1963

of op Monique27111963@gmail.com

Om het relaas van Callas beter te illustreren, staan er in dit boek behalve foto's, ook 75 linken naar (vaak humoristische) YouTube-filmpjes.

Helaas moet je de link overtikken. Doe dit in de zoekfunctie van je browserbalk, dus niet intikken op YouTube zelf. Neem precies de hoofdletters en kleine letters over.

Je kunt na één filmpje gevonden te hebben, ook lid worden van mijn YouTube-kanaal dan kun je al deze filmpjes en nog meer videotjes over Frankrijk, ook zien. Alleen mis je dan misschien de lijn van het verhaal waar de filmpjes bijhoren.

Wil je extra stukken lezen en foto's zien die niet in dit boek staan, dan kun je die vinden op deze link:
<https://www.bokt.nl/forums/viewtopic.php?f=1&t=1928487>

Veel kijk- en leesplezier!

Inleiding

Je koopt een paard voor jouw en zijn plezier. Afijn, daar ga je vanuit. Maar wat, als het vanaf de eerste dag misgaat. Ga je dan door? En wat als je lelijk van je paard valt doordat ze zo schrikachtig is? Zet je dan door, of verkoop je het paard? Kun je het tij keren?

Citaat uit mijn boek:

'Ze schrikt en draait zó snel 180 graden om, dat ik door het onverwachte mijn balans verlies. Hang aan de linkerkant van het zadel. Callas gaat er in paniek vandoor. Ik kan niet terug in het zadel en voel dat ik ga vallen. Ze bokt en racet weg. Ik val. Wil haar teugel vasthouden. Ze mag de weg niet oprennen! Van alles gaat er door mijn hoofd. Vanuit haar draaiende beweging gaat ze er in volle rengalop vandoor. Ik val met een klap op de grond. Paniek! Mijn linkervoet blijft haken in de beugel. Ik móét de teugel loslaten, word meegesleept aan mijn voet, hoor het schuren van het zand onder mijn jas. Een paar galopsprongen verder valt gelukkig mijn voet uit de beugel en ik kom glijdend over de grond tot stilstand. Ik vloek, richt mijn hoofd op en zie haar hoefschoenen door de lucht vliegen. Ik roep haar, schreeuw HO. Ze is al veel te ver weg. Ik sta op om achter haar aan te rennen. Mijn rechterschoen zit los. Bungelt half van mijn voet af. Ik buk hinkend op mijn linkerbeen om hem aan te trekken. Dan zie ik dat mijn schoen wel degelijk gewoon nog goed aan mijn voet zit... Het is mijn voet die los bungelt aan mijn been.'

En ik ben niet de enige. Volgens een artikel op Horses.nl staat de paardensport op de derde plaats met 10.000 mensen die per jaar bij de SEH behandeld worden. Nog eens ruim 20.000 mensen moeten medisch worden behandeld. Waarom zo veel? Simpel, je rijdt op een levend wezen met een eigen karakter en een eigen wil. Daarbij is het paard een vluchtdier dat kan schrikken van vooral mensendingen. Veel ruiters zitten de schrikreactie van hun paard niet uit. Als er zoveel ongelukken gebeuren bij het schrikken, kunnen we paarden dan niet leren minder te schrikken?

Ik ben nog van een generatie die als strikte regel had dat je nooit van je paard afstapt. Als je paard ergens bang voor was, dan was het niet ongebruikelijk om de zweep flink te gebruiken. Leiderschap? Dat kwam niet voor in het woordenboek van toen, maar mijn pony liep wel overal achter me aan. Zonder bit of met een sidepull rijden? Nou, heel misschien een hackamore, maar alleen als je paard een gebitsprobleem had, dat overigens door de hoefsmid werd opgelost, want paardentandartsen waren er niet. Wandelen met je paard? Eh, waarom ga je ernaast lopen als je een

paard hebt om op te zitten? Zonder zadel rijden? Ja, bij het uitstappen misschien of bij het naar het land brengen, maar zomaar omdat je dat paardvriendelijk vindt? Gestoord! Terwijl in Nederland in ongeveer twintig jaar het besef over paarden, vernieuwingen in Natural Horsemanship (NH), inzichten in grondwerk en trends als vrijheidsdressuur enorm groeiden, heb ik dat op het Franse platteland niet meegekregen.

Daar kwam bij dat er helaas geen handleiding bij Callas zat. Achteraf kan ik mezelf ook wel voor mijn kop slaan, natuurlijk. Wat ik niet had moeten doen, dat weet ik nu wel. Maar als je niet weet, ga je op een voor jou logische manier verder en rol je zo van het een in het ander. Via Bokt.nl krijg ik nieuwe inzichten. Om Callas aan te leren minder te schrikken, heb ik oude waarden leren loslaten en zo kwam ik langzaam een wereld binnen van Natural Horsemanship die voor mij nog vrij ongebaand was. Je vraag is natuurlijk of ik daarmee het tij heb kunnen keren.

Lees mijn verhaal en je hebt je antwoord.

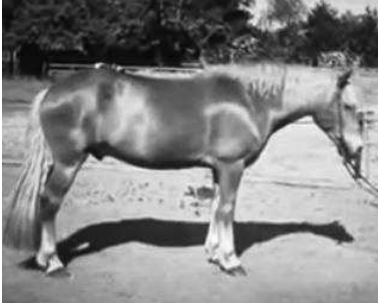
Proloog

Ik zal nooit in mijn leven het witte New Forest-koppie over de staldeur vergeten, zoals hij daar bij de handelaar stond. Hij hinnikte schril toen hij me zag. De achttienjarige pony liep nerveus een rondje door de box en keek me angstig aan, het wit bij zijn ogen zichtbaar. *Baasje*, scheen hij te willen zeggen, *waar ben ik?* Hij snapte er niets van. Ik ook niet. Daags ervoor had ik bij de paarden nog een wedstrijd gesprongen, iedereen eruit gereden en met een oranje rozet thuisgekomen.

Ik trok het ruintje speels aan een oor. Normaal duwde hij dan zijn neus tegen mijn schouder en hadden we samen lol. Nu niet. De duw kwam niet. Ik legde zijn maantopje recht over zijn gezicht, haalde een haar uit zijn oog en streek voor het laatst over zijn fluweelzachte, roze neus. Een laatste keer keek ik naar zijn schitterende zwart glanzende ogen. Zijn witte oogwimpers. “Ik kom je opzoeken bij je nieuwe baasje, Fire,” fluisterde ik. Mijn stem verstikte en ik wendde me af bij deze leugen en huilde.

Wat deed ik hem aan? Diep in mijn hart wist ik het antwoord. De handelaar aan wie ik mijn vriendje verkocht, hoefde de papieren niet te hebben. In 1981 betekende dat maar één ding. Ik was laf, ik had op mijn beslissing om Fire te verkopen terug moeten komen, maar ik durfde niet, bang voor de reactie van mijn ouders. Ik was achttien en zij hadden alles voor mij over om mij in het Hippisch Centrum te Deurne, de opleiding rijinstructrice te laten volgen. In 1981 was daar geen plaats voor pony's, een huurpaard werd afgeraden, beter was het een eigen paard te hebben, maar mijn ouders konden én een pony én een paard niet betalen.

Dus deed ik mijn beste vriendje, mijn eerste paardje, dat al zo lang bij me was, waar ik zoveel van geleerd had, dat mijn verdrietige puberverhalen zonder oordelen aangehoord had, waar ik lief en leed mee gedeeld had, mooie en spannende momenten mee beleefd had... weg. Ik zette hem aan de kant alsof hij een volle vuilniszak was. Het was de grootste fout die ik in mijn leven zou maken. Ik stelde mijn eigen belang boven dat van mijn pony. Het schuldgevoel kwelde me verschrikkelijk. Jarenlang werd ik bijna iedere nacht huilend wakker en ik nam me voor nooit, nooit meer een dier dat bij mij kwam, weg te doen. En Deurne? Dat werd een groot fiasco.

Kont tegen de krib, ging ik acht jaar later bij diverse westernstallen rijden. In 1993 kocht ik mijn volgende paard: Thunder of Thor. Een koudbloed zweetvos, rijp voor de slacht maar opgekocht door een handelaar. Je vraagt je natuurlijk af of ik Thor had laten keuren. Nee. Ja, ik weet het. Hoe dom kun je zijn? Na vijf dagen liep hij al niet meer rad. Weken ben ik bezig geweest

om van dierenartsen verklaringen te krijgen, maar niemand kon de vinger op de letterlijk zere plek leggen. De handelaar wilde hem niet meer terugnemen. De maanden erop heb ik alle vormen van beslag wel gezien en raakte het arme dier ook nog vernageld, waardoor hij met een abces op de Uithof heeft gestaan. Met zijn voeten is het altijd tobben gebleven.

Met Thor was mijn lievelingsactiviteit, buitenrijden, niet grappig. Van huis weg was een drama en naar huis terug was op zijn zachtst gezegd, snel. Trail op de manege was ongeveer het enige wat hij wel leuk vond. Het duurde zo'n vijftien jaar eer we echt maatjes waren. Hij sloot zich het grootste deel van zijn leven voor mij af. Ik ging ooit met hem naar Emiel Voest, een van de eerste Natural Horsemanshiptrainers van Nederland. Die zei: "Jullie zijn niet voor elkaar bestemd. Je moet afspraken met hem maken want dit paard laat zich door niemand leiden. Niet dat hij dominant is, maar hij is niet te bereiken. Of je doet hem weg." Maar ik had mijn Fire beloofd nooit meer een dier weg te doen. Ik maakte afspraken met mijn Thor en leefde in een wereld van compromissen. Toch haalde ik met hem mijn certificaat westerntrainer in, alweer, Deurne.

Een jaar na het arriveren van Thor kochten we een gezelschapsshetje voor de introverte Thor. Shadow kwam in ons leven toen hij net anderhalf jaar oud was. Een heerlijk eigenwijze, zwarte shet, met even eigenwijze sproetjes op zijn neus. Met Shadow ging ik mennen en haalde met hem mijn koetsiersbewijs. Tot grote ergernis van de eigenaren van aanspanningen met grote volbloeden werd ik met mijn shetje tweemaal clubkampioen samengesteld mennen.

In het millenniumjaar verhuisden we naar Frankrijk. In 2004 kwam pensionada Bubbles, een kruising welsh/quarter bij ons. Lief paardje hoewel ze tot op het irritante af, bezitterig was over Thor en Shadow zijn grote vriend miste.

Op Thor heb ik van zeg 2003 tot 2007 nauwelijks gereden. Het rijden kostte mij zoveel mentale energie. Altijd maar ruzie om hem van huis af te krijgen en als we op de terugweg waren, moest ik zo in zijn mond hangen om hem bij me te houden. Ik vond dat erg vervelend om hem altijd pijn te moeten doen. Het was voor hem duidelijk niet leuk en voor mij daarom ook niet. Ik ben alleen nog maar trail met hem gaan doen op ons erf. Hij hoefde niet van huis af en vond het leuk om kunstjes te leren en deed echt zijn best op de oefeningen zolang er maar geen snelheid aan te pas kwam. Daarin hebben we elkaar toen gevonden en kreeg ik weer plezier in het bezig zijn met hem. Uiteindelijk toen ik in Thors comfortzone zat, kreeg ik er een leuk paard voor terug. Thor werd echt een maatje, waar ik zelfs weer ritten mee kon maken. Ik moest alleen mijn wensen over paardrijden 'enigszins' bijstellen.

Tot 2013 reed ik regelmatig op mijn maatje tot hij op 11 februari op achtentwintigjarige leeftijd binnen een paar uur overleed aan een inwendige bloeding. De dierenarts deed nog een poging en zou later die dag nog terugkomen. Ik rende als een kip zonder kop rond om van alles te halen wat Thor comfortabel kon maken. Dekens want hij had het koud, lekkere dingen want hij wilde nog wel eten en stro om zijn lichaam te steunen. Al liggend op de grond, terwijl het leven langzaam uit hem wegvloede grinnikte hij iedere keer zacht naar me als ik de stal weer binnenkam. Dat had hij nog weinig in zijn leven gedaan. De dierenarts kwam voor de tweede keer en stelde vast wat Thor en ik al wisten. Ik aaide Thors hoofd dat op mijn schoot lag, "Het is goed, maatje, je mag gaan,". Een herinnering van een wit koppie kwam bij me op. Zo had het toen ook moeten gaan. Na twintig jaar bij me te zijn geweest, zowat de helft van mijn leven, vertrok mijn maatje met hulp van de dierenarts naar de regenboog. Thor hebben we toen naar een plek in het land gesleept voor de kadaverwagen. Shadow en Bubbles misten hun leider dramatisch. Shadow heeft met zijn voetje aan Thors buik staan graven en Bubbles wilde hem telkens overeind duwen met haar neus. Dat was hartverscheurend. Zelfs

toen Thor opgehaald was, gingen ze nog iedere dag naar die plek. Bubbles heeft daarna maandenlang iedere ochtend een paar keer gehinnikt en geroepen, telkens tussendoor luisterend of er een antwoord kwam. Daarna heeft ze nog zeker een half jaar lang iedere dag op de heuvel gestaan, kijkend naar die lege plek in de verte en tot hij uiteindelijk uit haar herinnering verdween.

Een eerbetoon aan Thor. [youtube.com/watch?v=NNlhgzL7vo0](https://www.youtube.com/watch?v=NNlhgzL7vo0)

Een 'vervanger' kopen kon ik niet. Zijn dood was veel te heftig geweest, het gemis te groot. Pas toen we in augustus 2015 nog zuidelijker in Frankrijk gingen wonen, was ik weer toe aan een nieuw paardenmaatje. We betrokken een oud fruitdomein van richting acht hectare. Veel fruitbomen staan er niet meer, maar voldoende om paardjes van appeltjes te voorzien. Het terrein ligt op een fikse helling en bestaat uit kastanjebos, schrale wilde wei, een snelstromend beekje en een moeras met twee treurwilgen. De paden die door de wei gaan, zijn zanderig en met stenen bedekt. Voor paarden een heel afwisselend terrein.

Mijn zoektocht naar een nieuw paardje begon. Ik wilde graag een betrouwbare E-pony, merrie of ruin, niet te oud, niet te jong, goed doorgereden, bomproof om fijne buitenritten mee te maken. Ik houd niet van dressuurmatig in een bak rijden. Ik vind het wel leuk om samen trail te doen en als een team obstakels te nemen. Ik schatte dat ik nog wel een jaar of twintig kon paardrijden, dus wilde graag een nieuw maatje dat ongeveer nog zo lang zou kunnen meegaan.

Mijn droom was een paard met veel manen, als in heul veul manen. Vooral lang. En eigenlijk ook chic. Eigenlijk wilde ik wel een barok paard. Maar de prijzen waren simpelweg niet binnen mijn budget. Ik stuitte op een Irish Cob-site. Was meteen verliefd op het ras. Ik las veel verhalen over deze brave gezinspaarden.

Eh, wacht eens even, zijn tinkers niet van die slome knollen voor dikke dames? Gewetensstemmetje, houd jij je mond eens.

Eh, wacht even..., had een oude vriendin niet een ruin die zo dwars was dat het gewoon gevaarlijk was? Was dat geen tinker? En had een oud-collega niet twee ruinen waar hij pas toen ze twaalf jaar waren, goed mee uit de voeten kon? Hè, gewetensstemmetje van mij, houd eens even op.

Eh, wacht even, hoor, je moet niet voor de looks gaan. Je wilt gewoon een fijn buitenrijdpaardje. Als je nu twee mensen kent die problemen hebben met dat koppige ras...

Gewetensstemmetje ik negeer jou, het moet gewoon een tinker worden. Het zijn slimme, nieuwsgierige, gevoelige paarden die sociaal heel sterk kunnen zijn. Ze zijn zelfstandig, onverstoort, wat wij mensen soms eigenwijs vinden. Maar ze zijn wel heel eerlijk en houden van teamwork met mensen. Precies wat ik zoek in een paard!

Augustus 2015

En zo begint mijn zoektocht hier in Frankrijk. Op internet zie ik zilveren tinkers, wauw! Wat een schoonheden, maar bijna niet te betalen. Zwart-bont met veel zwart en een zwarte staart, ook heel mooi. Een afspraak maken is nog niet makkelijk, sommige mensen reageren gewoon helemaal niet op e-mail of voicemail. Advertenties zijn verouderd of niet verwijderd. Maar ik vind in augustus 2015 op honderdvijftig kilometer afstand een mooie, zwarte tinkermierrie, Nana (Dat betekent chickie in het Frans).

Ik ben gelukkig niet zenuwachtig of emotioneel. Het is immers de eerste keer dat ik ga rijden nadat Thor is overleden. De verkoopster stopt met fokken omdat haar lievelingshengst een paar maanden eerder vrij abrupt is overleden op achtjarige leeftijd. Dat is de reden dat ze Nana wegdoet en pensionstalling levert haar meer op dan fokken.

We gaan naar de zwarte Nana toe, wauw wat een beauty, behalve dan dat haar manen en staart afgeknaagd zijn door haar laatste veulen. Ze heeft een mooie bles en twee witte achtervoetjes. Maar schrik! Nana draait gelijk haar kont naar ons toe om te slaan. Ik denk, nou, die is lekker opgevoed, en deins terug. Wat blijkt, zodra er iemand bij haar komt, wil ze lekker aan haar billen gekrabbeld worden. Een rare gewoonte die erin geslopen is en die de fokster nu natuurlijk jammer vindt.

Nana is toen ze vijf was vanuit Ierland naar Frankrijk gekomen. Ze was toen net ingereden en is meteen voor de fok gebruikt waardoor de fokster weinig meer met haar deed. Afgelopen winter toen haar veulentje afgespeend was, is de fokster weer gaan trainen voor de verkoop.

Ik maak kennis. Ze ruikt lekker naar warm zand. Ik heb gelijk een klik met haar. Nana maakt contact en duwt haar hoofd in mijn jas op zoek naar het lekkers dat in mijn zak verstopt zit. Zakelijk bekijk ik haar tanden, voel naar schiefels en knijp in haar rugspieren. Ze geeft geen krimp. Bij het poetsen is Nana erg braaf en houdt ze keurig haar voetje zelf omhoog. Ze heeft mooi behang en geen rasp. Ze blijft netjes staan als wij wat rond gaan lopen, want de fokster wil graag alle paarden laten zien. Daarna gooien we Nana los in de bak om haar gangen te zien. Ze stapt ruim over, schept iets, maar dat mag de pret niet drukken. Haar sokken zwieren mee

met haar beweging. Daarna longeren we haar en ze luistert goed naar commando's. Achterwaarts kent ze ook.

De fokster gaat haar rijden. In de bak is Nana goed voorwaarts, maar aan de teugel kent ze niet. Ze heeft wel een grote wil om te pleasen en luistert netjes naar de galophulpen. Ze kan ook wijken voor de kuit maar inbuigen kent ze nog niet. Maar goed, ik wil ook geen dressuur meer gaan doen, ik wil alleen buitenritten rijden. De fokster draaft op mijn verzoek nog even op het asfalt omdat ik meen iets te zien van niet rad, maar toch lijkt dat goed. Het valt me op dat Nana voor is beslagen.

We leggen mijn westernzadel erop en ik ga rijden. Het is natuurlijk jaren geleden, maar het opstijgen gaat goed. En wat heerlijk weer in het zadel te zitten! Wat heb ik dat gemist! Bijzonder toch iedere keer weer dat een paardje je zomaar wil dragen. Ik voel haar lichaam onder mij bewegen. Het leer van mijn zadel kraakt in de beweging van de stap. Nana ruikt lekker naar paard. Ze laat zich goed sturen, geen harde mond. Ik rijd wat overgangen en probeer te joggen want dat is in de Engelse sport niet zo gebruikelijk. Ze kan goed verzameld draven, dus dat joggen gaat wel lukken. Daarna galoppeer ik en dat is even wennen want Nana gooit hoger op dan Thor. Ik draf kan gelukkig wel goed doorzitten. Bij mij loopt ze meer uit elkaar omdat ik met lossere teugel rijd. Ik moet wennen aan alle commando's in het Frans. Ze maken ook andere geluidjes, want een piepgeluidje door met je lippen zuigen, is sneller gaan, terwijl ik van mijn westerntrainer geleerd heb dat paarden daar achterwaarts op gaan. En als ik fluit stopt Nana echt onmiddellijk wat mij nogal verrast.

Daarna gaan we het terrein af. Het is stormachtig, fris weer, vast een nasleep van de hete mistral hier in erg Zuid-Frankrijk, maar Nana geeft er niets om. Nu is het daar in de middle of nowhere, geen auto te bekennen om haar bomproofheid te bewijzen en daarom gaan we naar het talud van de snelweg waar het verkeer boven je langsraast. Nana vindt het allemaal prima. We komen nog langs weilanden met meer merries en hengsten en ze taalt er niet naar. Maar bij een beek denkt Nana, *ja, doe het nu zelf maar*. De plas in de bak ging ze gewoon doorheen, maar een beek, neuh. Verderop vinden we een doorwaadbare plek, niet zo diep en overzichtelijker, je kunt de bodem goed zien. De fokster loopt voorop en nu wil Nana wel volgen. Dus als ze vertrouwen heeft, komt ze wel. We gaan ook nog onder het viaduct van de snelweg door. Dat is waanzinnig eng natuurlijk. Een donker, tunnelachtig ding waar een beek langs stroomt, maar vooral al die auto's boven je hoofd die zoveel herrie maken! Nana vindt dat wel heel spannend. Haar hoofd hoog opgericht, spanning in haar lijf, maar ze loopt er wel onderdoor zonder in te houden. Toen nog een stuk gedraafd in de

berm en op het asfalt, gelukkig is Nana zeker op haar voeten en struikelt ze niet zoals Thor altijd deed en ze maakt ook geen problemen om over keitjes te lopen.

Dit is een supertof paardje voor mij! Wat is er minder aan Nana? Want er zijn natuurlijk minpunten: ze heeft voernijd naar merries, door de platte hoeven heeft ze snel rotstraal en buiten was ze minder voorwaarts dan in de bak. En haar afgeknaagde staart en manen zijn niet zo mooi, maar dat groeit wel weer aan.

We zijn drie uur verder als de prijs ter sprake komt. In principe wil de fokster niets van de prijs van drieduizend euro afdoen. Ik beding vervoer naar ons huis en een gratis dekking (met echo-garantie!), van een van haar hengsten! Nu voel ik wel de zenuwen in mijn buik als de vrouw niet meteen antwoord. Heb ik te veel gevraagd? Mijn spanning stijgt. Dan knikt ze langzaam en een pak valt van mijn hart! Eén probleem, Nana nu in augustus laten dekken betekent dat ze in de heetste maanden van 2016 drachtig is en moet veulenen. Een veulentje dat in de zomer geboren wordt, is slechts een paar maanden oud in de winter en dat brengt risico's met zich mee. Dus spreken we af dat Nana in maart 2016 twee maanden terug zal gaan. Dit alles onder voorwaarde van het goedkeuren, want ik stoot me na Thor niet twee keer aan diezelfde steen...

Hier het eerste bezoek aan Nana. [youtube.com/watch?v=shHd1eNjyFQ](https://www.youtube.com/watch?v=shHd1eNjyFQ)

De tweede keer dat ik Nana ga bezoeken, is de klik met Nana is er nog steeds. Wat een lief, aanhankelijk dier! Ze weet meteen nog dat ik brokjes in mijn zak had en is een snoepjesdief. Ze is zo grappig met haar twee witte sokjes achter. Ze is ook echt zwart, want nu hoogzomer is ze niet bruin geworden. Je kunt helaas wel aan haar buik zien dat het een fokmerrie is geweest. Als ze haar leven lang voor de fok is gebruikt, heeft ze misschien wel negen veulens gehad, ze is nu elf. De dierenarts komt haar straks röntgenologisch keuren. Dit keer ben ik wel zenuwachtig.

Ik heb de schitterende hengst gezien die haar gaat dekken en die is echt waanzinnig gaaf! Hij heet Blue Moon en is een zwart sabino, de kleur die ik erg mooi vind van tinkers. Hij is grijs geappeld, heeft zwarte manen en een witte staart. Mooi veel behang vanaf zijn knieholten. Als Nana daar toch eens een veulentje van zou mogen krijgen. Lijkt me zo leuk ooit een veulentje te hebben!

De keuringsarts is een aardige vent en we gaan gelijk aan de slag. De eerste keer dat ik ging kijken dacht ik te zien dat ze niet rad was. Ik dacht dat dat kwam omdat de eigenaresse te veel aan de teugel zat maar het was zo weinig niet rad dat ik aan mezelf twijfelde. Maar ook vroeg ik me af waarom je een paard dat je zes jaar lang niet bereden hebt en ook niet buiten rijdt, alleen voor de verkoop aan de voorkant laat beslaan. Daarnaast was het opvallend dat Nana op zachte grond zo meer voorwaarts was dan op de weg...

Tijdens het draven aan de longe in de bak voor de uithoudingstest en de check voor longen en hart, denk ik weer te zien dat ze niet rad is. Later blijkt dat de dierenarts dat ook heeft gezien. Hij vraagt een paar keer extra om haar linksom te laten gaan. De buigproeven zijn allemaal netjes, daar loopt ze niet slechter door. Dus Nana's gewrichten zijn goed. Bij de visiteertang op linksvoor waarbij de arts stevig in haar voeten knijpt, lijkt het of plots alle lucht uit mijn keel gezogen wordt, alsof ik in een vacuüm raak. Nana, trekt namelijk heftig op linksvoor terug bij het in de toon knijpen. Ze heeft echt pijn, arm dier. Ze wil haar voet niet eens meer neerzetten en houdt hem zielig een stukje omhoog. Iedere keer dat haar toon de grond raakt, trekt ze terug. Voor mij is het duidelijk.

Maar de dierenarts wil doorgaan met testen. Bij de laatste keer testen op de kleine cirkel, harde grond, is ze echt erg kreupel. Ik zeg dat het wel genoeg is, maar de dierenarts wil dat Nana op de kleine cirkel op harde ondergrond wat meer tempo maakt. Dus de eigenaresse gooit het eindje van de longe naar Nana's achterhand. Nana schrikt. Ze schiet vooruit. Glijdt op de harde grond compleet onderuit. De grond trilt onder ons. Ik schrik, sla mijn handen voor mijn mond, ben helemaal ontdaan. Vind het zo verschrikkelijk zielig voor Nana, sta bijna te janken. En de eigenaresse? Die lacht!

Het probleem is, dat Nana voor mij de vernieuwing van Thor is. Stiekem erg emo eronder al die tijd. Ik zoek geen paard, ik zoek een nieuw gezinslid. Voor mij is het geen ding, het is een wezen dat weer voor minimaal twintig jaar bij ons komt. Dus voor mij hoeft die hele keuring eigenlijk verder niet meer. Ik vind dat ze Nana met rust moeten laten omdat ze gevallen is. Ik wil haar troosten, maar zo werkt het niet. Keuring is keuring.

De dierenarts lijkt me geheel oprecht en zeg dat hij dit bij Irish Cobs, zeker van deze fokster nog niet heeft meegemaakt. "Voeten van Irish zijn altijd hard," zegt hij. Dat betekent dus dat Nana een slechte uitzondering is op de regel. Ook kun je je afvragen dat als je er dan een veulentje bij neemt, wat

die dan voor voeten van zijn moeder erft. Afijn, de dierenarts vindt röntgen niet meer nodig, want hij keurt haar toch af. Hij meent dat ze óf vernageld is óf dat ze een abces in haar voet heeft, mogelijk door het stappen op een steen. Ze heeft namelijk zulke platte voeten dat de zool gelijk de grond raakt. Daarom heeft de eigenaresse haar natuurlijk laten beslaan, omdat ze vast en zeker dit probleem vaker heeft gehad. Maar een ijzertje geeft te weinig grondspeling. Ik herken het helemaal van Thor.

Ik overleg met de dierenarts wat te doen. Ik kan verhoogde dubbele ijzers eronder laten zetten, eventueel met zooltje. Maar zooltjes raken gelijk de hoefzool al, dus dat zal alleen maar meer druk geven. Volgens de eigenaresse is het niets ernstigs en komt het omdat de zool zo zacht is. Ze is al aan het behandelen met azijn voor rotstraal. De zool beschadigde ook erg makkelijk door de visiteertang. Advies van de dierenarts: smid erbij, ijzers eraf, op rust en op zachte grond. Over drie weken kijken we hoe ze er dan bij staat en doen we weer een herkeuring met dan wel met röntgen. Tja, dan ben ik een maand verder. Ik blijf dan altijd dezelfde problemen houden als met Thor, altijd gedoe door platvoeten met de daarbij behorende kosten en tijdenlang niet kunnen rijden. En op blote voeten laten lopen is dan al helemaal geen optie. Ik kan nog wel hoefschoenen kopen, die had ik voor Thor ook, maar ook dat is niet ideaal.

In de auto terug naar huis, zetten mijn tranen door, want wat moet ik nu? 100.000 vragen heb ik. En áls ik het wel doe, dan mag er wel een flink beetje van de prijs af! Als ik thuis kom, staat er al een mailtje van de eigenaresse in mijn mailbox. Ze heeft de smid gebeld, die was toevallig in de buurt en is nog geweest die middag, ja, ja, geloof jij het? Smeden zijn heel schaars in dit deel van Frankrijk en altijd overbezet. Maar hij had gekeken en gezegd dat ze niet vernageld was, dat ze geen abces in haar voet heeft, maar dat ze gewoon heel dunne zolen heeft en daardoor op de visiteertang zo gevoelig was. Met een week is het over volgens hem. Maar dat betekent dat ze op iedere steen inderdaad gevoelig zal zijn.

Ook staan de scans van Nana's papieren in deze e-mail. Die had ik nog steeds niet gezien. Nieuwsgierig open ik de bijlage. Mijn oog valt op het geboortjaar. Huh? Ik zoom in. Ik zag het goed. Het is heel subtiel, maar wel zichtbaar. Er is met pen op haar papieren geschreven! Ik zoom verder in en duidelijk zichtbaar is dat de twee van haar geboortjaar 2002 met pen is veranderd naar 2004! Wat is dit nu? Dan wordt ze komende januari veertien in plaats van twaalf. Dat maakt wel even wat uit! Ik bel de eigenaresse, die blijft volhouden dat het een foutje is en dat er in het Franse stamboek 2004 staat. Ja, dat zal best wel, maar waarom zouden ze zich in Ierland vergist hebben in de datum. Kom op. En eh, Ierland.

Waarom geven Ieren een Irish Cob een Franse naam? Er klopt niets van. Er is gerommeld met de papieren. Ik besluit op mijn onderbuikgevoel te vertrouwen en Nana niet kopen. Ik ben helemaal verdrietig en baal als een stekker. Ik had me enorm verheugd op dit lieve paardje met een veulentje in de toekomst van die prachtige hengst. Helaas, mijn zoektocht gaat verder.

Oktober 2015

Na het debacle met Nana zoek ik vele, vele advertenties af, bel me suf en het grootste probleem zijn de afstanden in Frankrijk. Veel Irish Cob-fokkers zitten in Noord-Frankrijk en dat is al gauw duizend kilometer. Ik word lid van een tinkerforum in Frankrijk en leer vele fokkers kennen, waar men altijd even positief over is.

Opvallend is dat mijn zoekbegrippen op internet telkens bij dezelfde tinker uitkomen. Dark Angel, een achtjarige ruïn, noir sabino. Hij heeft alles wat ik wil! Leuk koppie met een gekke bles en vier witte voeten. Maar hij staat inderdaad letterlijk op de grens Frankrijk-België. Ik informeer bij de fokker naar de slechte kanten van het paard, want de advertentie is té lovend, het is een wonderpaard! Ze antwoordt dat hij heel energiek is en dus niet voor beginnende ruiters geschikt is. Aha, nou, daar kan ik goed mee leven. Ik vraag diverse paardenvrienden of ze mee willen of kunnen, maar helaas heeft niemand plek in de agenda.

Na enorm veel geregeld rijden we in het weekend van zaterdag 2015 naar de Belgische grens. Hotel vlakbij geregeld waar ik zal verblijven met mijn oudste hond, thuis oppas geregeld voor de achterblijvende dieren en op voorhand heb ik op maandagochtend een afspraak ter plekke met een keuringsarts gemaakt en voor diezelfde dag een afspraak met een transporteur om hem te vervoeren naar Zuid-Frankrijk. Eh, Dark dan, hè, niet die dierenarts. Want ik ga er vanuit dat het helemaal gaat lukken met Dark Angel. Zo'n beauty waar alles aan klopt wat kan daar nu nog aan fout gaan? Ze rijdt er ook wedstrijden mee, dus hij zal geen slechte voeten hebben. Dit wordt het paardje waarmee ik tot aan zijn en mijn pensioen een fijne tijd ga hebben. Zo happy! Zo spannend!

Mijn vriend zet mij en mijn hond af bij het hotel, kus, kus, zwaai, zwaai, doe ze de groetjes in Nederland, want hij gaat door naar zijn familie. Ik heb echt veel zin in dit weekend. Ik mag Dark Angel vanavond rijden, morgen gaan we een rit maken en maandag nog voor de dierenarts komt, mag ik hem nog een keer rijden. Als het niets wordt, heb ik in ieder geval een hartstikke leuk weekend te pakken!